

ΔΗΜΗΤΡΑ ΣΦΕΝΔΟΝΗ - ΜΕΝΤΖΟΥ

ΠΡΑΓΜΑΤΙΣΜΟΣ ΟΡΘΟΛΟΓΙΣΜΟΣ - ΕΜΠΕΙΡΙΣΜΟΣ

ΘΕΩΡΙΕΣ ΤΗΣ ΓΝΩΣΗΣ

 ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΖΗΤΗ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

Πρόλογος

Στόχος μου στο βιβλίο αυτό είναι να ξεναγήσω τον αναγνώστη στην περιοχή του φιλοσοφικού στοχασμού που ασχολείται με το πρόβλημα της γνώσης. Στη διαδρομή που πρόκειται ν' ακολουθήσω αποφάσισα να ξεκινήσω από τα πιο γνωστά και οικεία μονοπάτια των δύο κλασικών φιλοσοφικών ρευμάτων, του Ορθολογισμού και του Εμπειρισμού. Στη συνέχεια, θα προχωρήσω στους πιο δύσβατους δρόμους του Πραγματισμού για μια περισσότερο αναλυτική και σε βάθος γνωριμία με ένα φιλοσοφικό ρεύμα πολύ νεότερο, βέβαια, σε σχέση με τα προηγούμενα, πολύ πιο ώριμο όμως, όπως πιστεύω, και ταυτόχρονα μεστό προδρομικών ιδεών που καρποφόρησαν ιδιαίτερα στον εικοστό αιώνα.

Οι λόγοι για τους οποίους έχω επιλέξει τη φιλοσοφία του Πραγματισμού ως το κεντρικό μοτίβο του βιβλίου μου είναι οι εξής: κατ' αρχήν, θα πρέπει να πω, αποτελεί βαθειά μου πεποίθηση, ότι το φιλοσοφικό αυτό ρεύμα, που έκανε την εμφάνισή του στα τέλη του 19ου αιώνα, προτείνει μια πιο σφαιρική και ταυτόχρονα απόλυτα δυναμική λύση στο πρόβλημα της γνώσης: κατά δεύτερο λόγο, αισθάνομαι έντονα το κενό που υπάρχει, τόσο στην Ελληνική βιβλιογραφία, όσο και στις Πανεπιστημιακές παραδόσεις και συγγράμματα, όσον αφορά τη φιλοσοφία του Πραγματισμού εν γένει και ειδικότερα το έργο του ιδρυτού του Charles S. Peirce.

νούς βιβλιογραφίας σχετικής με τις θεματικές ενότητες του βιβλίου. Τέλος, προτίμησα να παρουσιάσω τα τελευταία δύο κεφάλαια της προηγούμενης έκδοσης σε μία πιο συνοπτική μορφή, παραλείποντας τα σημεία εκείνα τα οποία θα ενδιέφεραν κατά κύριο λόγο τον ειδικό αναγνώστη. Τα τελευταία, επιφυλάσσομαι να τα συμπεριλάβω στην έκδοση μιας μελέτης που θα αναφέρεται ειδικά στη θεωρία της αλήθειας και της επιστημονικής έρευνας του *C. S. Peirce*.

Θέλω να ελπίζω ότι το βιβλίο αυτό θα προσφέρει την ευκαιρία, τόσο στο φοιτητή της φιλοσοφίας—αλλά και των άλλων επιστημών—όσο και στο μη ειδικό αναγνώστη να εισαχθεί με ένα τρόπο απλό και κατανοητό στην περιοχή της Θεωρίας της Γνώσης. Με τη μελέτη των τελευταίων κεφαλαίων θα δοθεί ακόμη η ευκαιρία στον αναγνώστη να περάσει σε ένα δεύτερο επίπεδο προβληματισμού πάνω σε θέματα, όπως αυτό του νοήματος και της αλήθειας, τα οποία προσφέρουν τη γέφυρα για να γίνει η σύνδεση του φιλοσοφικού στοχασμού με ζητήματα που αφορούν το έργο της επιστήμης, της επιστημονικής έρευνας και αλήθειας.

Τελειώνοντας, θα ήθελα να ευχαριστήσω τη μεταπτυχιακή μου φοιτήτρια και υποψήφια διδάκτορα, Έλενα Λάππα, για την βοήθειά της σε θέματα τεχνικής αλλά και ουσιαστικής φύσεως στο τελευταίο στάδιο της προετοιμασίας για την έκδοση του βιβλίου αυτού.

Δήμητρα Σφενδόνη-Μέντζου

Θεσσαλονίκη, Ιανουάριος 2004

Περιεχόμενα

Πρόλογος	v
Εισαγωγή	1
Κεφάλαιο 1	
<i>Η φιλοσοφία του Πραγματισμού και ο Charles S. Peirce</i>	11
Κεφάλαιο 2	
<i>Η ορθολογική φιλοσοφία τον René Descartes</i>	25
Κεφάλαιο 3	
<i>Η κριτική του Charles S. Peirce στην Καρτεσιανή Γνωσιοθεωρία</i>	61
Κεφάλαιο 4	
<i>Η θεμελίωση του Εμπειρισμού από τον John Locke</i>	79
Κεφάλαιο 5	
<i>Ο Εμπειρισμός και η αϋλοκρατική θεωρία του George Berkeley</i>	103

Κεφάλαιο 6

*Ο Εμπειρισμός του David Hume και η κριτική
της αιτιότητας* 127

Κεφάλαιο 7

*Η Κριτική του εμπειρισμού από τον Charles
S. Peirce* 153

Κεφάλαιο 8

*Ο Αριστοτελικός-Σχολαστικός ρεαλισμός του Charles
S. Peirce* 165

Κεφάλαιο 9

*Η Πραγματιστική θεωρία τον νοήματος του Charles
S. Peirce* 181

Κεφάλαιο 10

Η θεωρία της αλήθειας του Charles S. Peirce 207

Κεφάλαιο 11

*Αλήθεια και επιστημονική έρευνα στη φιλοσοφία
του Charles S. Peirce* 217

Εισαγωγή

Το βασικό ζήτημα που έχει απασχολήσει όσους στοχαστές από την αρχαιότητα έως σήμερα ασχολήθηκαν με το πρόβλημα της γνώσης μπορεί να διατυπωθεί με απλούς όρους ως εξής: Η γνωστική διαδικασία συνίσταται σε δύο βασικούς παράγοντες. Από τη μια μεριά υπάρχει το γνωρίζον υποκείμενο, ο νους δηλαδή ή το πνεύμα του ανθρώπου, και από την άλλη το αντικείμενο της γνώσης. Το τελευταίο, εάν το πάρουμε με την ευρύτερη του έννοια, αναφέρεται σε όλα όσα γνωρίζουμε. Αναφέρεται δηλαδή κατ' αρχήν στον εξωτερικό κόσμο της εμπειρίας μας, που αποτελείται από υλικά αντικείμενα. Κατά δεύτερο λόγο, αναφέρεται στο περιβάλλον με την ευρύτερη έννοια, στο κοινωνικό, λ.χ., ιστορικό, ψυχολογικό, καθώς και στις ιδέες και γενικές έννοιες που μπορεί να ανήκουν στο χώρο της λογικής, της επιστήμης, της τέχνης, της πολιτικής, της δικαιοσύνης, της ηθικής, της θρησκείας, κ.ο.κ. Το ερώτημα, λοιπόν, που τίθεται κατ' αρχήν, είναι το εξής: Πώς γνωρίζει ο άνθρωπος—το πνεύμα, ο νους—όλα αυτά τα πράγματα; πώς είναι λ.χ. δυνατόν να γνωρίζουμε τα υλικά αντικείμενα που μας περιβάλλουν, εφόσον δεν είναι της ίδιας υφής με το πνεύμα που τα γνωρίζει, και εφόσον τα ίδια δεν είναι αυτά που εισχωρούν μέσα στο νου μας; Στη συνέχεια ακολουθούν τα εξής καίρια ερωτήματα: ποια είναι η σχέση του υποκειμένου με το αντικείμενο της γνώσης, και ποια είναι η κύρια πηγή της γνώσης: το πνεύμα, ο νους του ανθρώπου, ή μήπως οι αισθήσεις; Θα δεχθούμε ότι οι αισθήσεις είναι αυτές που μας τροφοδοτούν με όλο το υλικό της γνώσης, ή μήπως για να γνωρίσουμε τα πράγματα με έναν τρόπο έγκυρο και για να φθάσουμε στη σύλληψη της αλήθειας, θα πρέπει να θεωρήσουμε ότι ο νους έχει τη δυνατότητα να λειτουργήσει αυτοδύναμα και ανεξάρτητα από τις αισθήσεις; Με άλλα λόγια, μπορούμε να υποθέσουμε ότι το πνεύ-

μα του ανθρώπου διαθέτει την ικανότητα να συλλαμβάνει άμεσα και εννοιακά την αλήθεια, την απόλυτα βέβαιη γνώση, ή μήπως θα πρέπει να ισχυρισθούμε ότι η γνώση αποτελεί προϊόν κάποιας διαδικασίας, καθώς και αλληλεπίδρασης εξωτερικών ή εσωτερικών παραγόντων; Αν ισχύει το δεύτερο, τότε ο δρόμος για να φθάσουμε στη σαφή σύλληψη μιας ιδέας χάνει το χαρακτήρα της αμεσότητας και γίνεται σύνθετος.

Στην παραδοσιακή φιλοσοφία, τόσο στην αρχαία όσο και στη νεότερη Ευρωπαϊκή, οι δύο κλασικές απαντήσεις στο πρόβλημα που αναφέρεται στα όρια της γνώσης είναι αυτές του δογματισμού και του σκεπτικισμού. Ο δογματισμός εκφράζει μία αισιόδοξη στάση: ο άνθρωπος έχει τη δυνατότητα να φθάσει στην απόλυτη γνώση, να συλλάβει την αντικειμενική αλήθεια· αντίθετα ο σκεπτικισμός θεωρεί ότι υπάρχουν ανυπέρβλητα εμπόδια, τα οποία δεν μας επιτρέπουν να γνωρίσουμε τα πράγματα έτσι όπως είναι και να φθάσουμε στη σύλληψη της αλήθειας. Αν θέλαμε να δώσουμε κάποια παραδείγματα φιλοσόφων που θα τους χαρακτηρίζαμε ως δογματικούς, θα αναφερόμασταν κατ' αρχήν στην αρχαιότητα, στο Σωκράτη και τους Σωκρατικούς φιλοσόφους, και κυρίως στον Πλάτωνα, και από μια άποψη ίσως και στον Αριστοτέλη, με την έννοια ότι όλοι αυτοί οι στοχαστές εκφράζουν την πεποίθηση ότι ο άνθρωπος μπορεί να συλλάβει την απόλυτη και αντικειμενική αλήθεια. Στους νεότερους Ευρωπαϊκούς χρόνους μεταξύ των δογματικών θα συγκαταλέγαμε τους ορθολογικούς φιλοσόφους, Descartes, Leibniz και Spinoza, αλλά και κάποιους εμπειριστές, όπως λ.χ. τον Berkeley. Περνώντας, τώρα, στον Σκεπτικισμό, θα πρέπει να ξεκινήσουμε από την αρχαιότητα με τους Σοφιστές, αλλά κυρίως με τους ονομαζόμενους Σκεπτικούς φιλοσόφους που ανήκουν σε τρεις διαφορετικές περιόδους: την Αρχαία Σκεπτική Σχολή,¹ με κύριο εκπρόσωπο τον Πύρρωνα τον Ηλείο και τον Τίμωνά, τη Μέση Σκεπτική Σχολή, με εκπροσώπους τους Αρκεσίλαο και Καρνεάδη,² και τη Νέα Σκεπτική Σχολή με εκπροσώπους τον Αινησίδημο³ και τον Σέξτο τον Εμπειρικό.⁴ Στους νεότερους Ευρωπαϊκούς

χρόνους, σημαντικότερα ονόματα είναι αυτά των Montaigne και P. Bayle στον 17^ο αιώνα, και των David Hume, Thomas Reid και Immanuel Kant στον 18^ο αιώνα.

Όσον αφορά τώρα στο πρόβλημα που αναφέρεται στην πηγή της γνώσης, δύο είναι οι βασικές απαντήσεις που έχουν διατυπωθεί παραδοσιακά: του Ορθολογισμού και του Εμπειρισμού. Στην αρχαιότητα θεμελιωτής του Ορθολογισμού θεωρείται ο Σωκράτης και τα δύο μεγάλα ορθολογικά συστήματα που αναπτύχθηκαν στη συνέχεια είναι αυτά του Πλάτωνα και του Αριστοτέλη. Ενώ στους νεότερους Ευρωπαϊκούς χρόνους, ως θεμελιωτής του Ορθολογισμού αναγνωρίζεται ο René Descartes, και ακολουθούν εξίσου σημαντικοί φιλόσοφοι, όπως ο Leibniz και ο Spinoza. Το άλλο μεγάλο φιλοσοφικό ρεύμα, ο Εμπειρισμός, μπορεί να βρει τις ρίζες του στην αρχαιότητα στους Ατομικούς φιλοσόφους, Λεύκιππο και Δημόκριτο, στους Στωικούς και τους Επικούρειους, ενώ στους νεότερους Ευρωπαϊκούς χρόνους ο φιλόσοφος που έθεσε τα θεμέλια του Εμπειρισμού είναι ο John Locke, και ακολουθούν ο George Berkeley και ο David Hume.

Στην κλασική αντιπαράθεση μεταξύ Ορθολογισμού και Εμπειρισμού σταθμό αποτελεί η εμφάνιση του Πραγματισμού, που προτάθηκε στο δεύτερο μισό του 19ου αιώνα από τον Charles S. Peirce, έγινε όμως γνωστός σε ευρύτερη κλίμακα χάρη στο έργο του William James. Η κίνηση που αναπτύχθηκε στη συνέχεια με κύριους εκπροσώπους τους W. James, J. Dewey και G. Mead στην Αμερική και τον F. C. S. Schiller στην Αγγλία, συνάντησε έντονη αντίδραση και πολλαπλή κριτική, διότι θεωρήθηκε ότι αντιπροσωπεύει μία φιλοσοφία που συνδέει άμεσα τη σκέψη με τη δράση, σε τέτοιο βαθμό, ώστε να αναπτύσσει μία καθαρά υποκειμενική θεωρία της αλήθειας εξαρτώντας την μ' ένα τρόπο άμεσο από την πρακτική ζωή και τις επιλογές του ατόμου. Η φήμη αυτή που δημιουργήθηκε γύρω από τις βασικές θέσεις του Πραγματισμού είχε ως αποτέλεσμα γενικά την παρερμηνεία του ουσιαστικού περιεχομένου του. Έτσι γράφει χαρακτηριστικά ο James:

Ο όρος ‘πραγματισμός’ με τις προτροπές του για δράση, υπήρξε μία ατυχής επιλογή, θα πρέπει να ομολογήσω, και λειτούργησε προς όφελος αυτού του λάθους. Αλλά ό,τι και να έλεγε κανείς δεν θα μπορούσε να προστατεύσει τη θεωρία αυτή από τους επικριτές εκείνους που αρνούνται τόσο πολύ να δουν τη φύση της έρευνας αυτής, ώστε, όταν ο Dr. Schiller μιλάει για ιδέες που έχουν καλή ‘εφαρμογή’, το μόνο πράγμα που σκέπτονται είναι οι άμεσες εφαρμογές στο φυσικό περιβάλλον, ή η δυνατότητα που μας παρέχουν να κάνουμε λεφτά, ή να πετύχουμε κάποιο παρόμοιο «πρακτικής φύσεως» όφελος. Οι ιδέες έχουν, βέβαια, μια τέτοια εφαρμογή, άμεσα ή έμμεσα. Έχουν όμως εφαρμογή και μέσα στον πνευματικό κόσμο. Πιστεύοντας ότι εμείς δεν διαθέτουμε αυτή τη βασική επίγνωση του πράγματος, οι επικριτές μας αντιμετωπίζουν τη θεωρία μας σαν να προσφέρεται αποκλειστικά για μηχανικούς, γιατρούς, χρηματιστές και γενικά ανθρώπους της δράσης, που χρειάζονται ένα είδος πρόχειρης ή έτοιμης κοσμοθεωρίας, δεν διαθέτουν όμως το χρόνο ή την ευφυΐα για τη μελέτη της γνήσιας φιλοσοφίας. Συνήθως περιγράφεται ο Πραγματισμός ως ένα χαρακτηριστικά Αμερικάνικο κίνημα, ένα είδος κολοβού σχήματος σκέψης, που ταιριάζει εξαιρετικά για τον άνθρωπο της δράσης, ο οποίος εκ φύσεως μισεί τη θεωρία και περιμένει άμεση ανταπόδοση σε ρευστό νόμισμα.⁵

Εδώ και αρκετές όμως δεκαετίες έχει γίνει πλέον συνείδηση—με αφετηρία, πιθανόν, την παρουσίαση του Πραγματισμού που έγινε από τον A. J. Ayer στα 1968⁶—ότι ο Πραγματισμός δεν αποτελεί απλά και μόνο μια χαρακτηριστικά Αμερικάνικη συμβολή στη φιλοσοφία, αλλά αντιπροσωπεύει συγχρόνως και έναν απόλυτα επίκαιρο φιλοσοφικό προσανατολισμό, που πηγάζει ώς

ένα βαθμό από την αρχαία Ελληνική φιλοσοφία και στη συνέχεια αντλεί από την παραδοσιακή επιχειρηματολογία, την οποία επιχειρεί να συνδυάσει με τα σύγχρονα της εποχής του επιστημονικά δεδομένα, καθώς και με τις προηγμένες λογικές ιδέες και μεθόδους.

Εκείνο που παρουσιάζει ιδιαίτερο ενδιαφέρον για το θέμα μας είναι το εξής: το φιλοσοφικό ρεύμα του Πραγματισμού γεννιέται μέσα από την προσπάθεια να δοθεί μία λύση στο πρόβλημα της γνώσης, κατά κύριο λόγο ως απάντηση στις βασικές αρχές της Ορθολογικής φιλοσοφίας και, ως ένα σημείο, του Εμπειρισμού. Η απάντηση όμως που διαμορφώνεται από τους Πραγματιστές φιλοσόφους δεν αποτελεί απλώς μία αντίδραση στα δύο μεγάλα παραδοσιακά ρεύματα στην περιοχή της θεωρίας της γνώσης, αλλά είναι εμπλουτισμένη με τα νέα δεδομένα που προέρχονται από το χώρο των Θετικών Επιστημών, της Ψυχολογίας, των Κοινωνικών Επιστημών και γενικά των Επιστημών του Ανθρώπου. Εδώ, άλλωστε, έγκειται και το ιδιαίτερο ενδιαφέρον που παρουσιάζει ο Πραγματισμός, ο οποίος εξακολουθεί όμως ακόμη και σήμερα να παραμένει σχεδόν άγνωστος στην Ελλάδα, τόσο στη φιλοσοφική κοινότητα όσο και στο ευρύτερο κοινό.

Αντίθετα, στην Αμερικανική και Ευρωπαϊκή διάνοηση αποτελεί εδώ και αρκετές πλέον δεκαετίες αντικείμενο ιδιαίτερου ενδιαφέροντος, όχι μόνον στο χώρο της Γνωσιοθεωρίας, αλλά και της Φιλοσοφίας της Επιστήμης, και ειδικότερα στο χώρο της Λογικής, της Συμβολικής Λογικής, της Σημειωτικής, της Ερμηνευτικής, της Θεωρίας του Νοήματος, της Θεωρίας της Αλήθειας και Επιστημονικής Έρευνας. Παράλληλα, θα πρέπει να σημειώσουμε ότι σήμερα παρατηρείται μια έντονη ανάπτυξη του ρεύματος του νεο-Πραγματισμού, κυρίως στην Αμερική, με σημαντικότερο ίσως εκπρόσωπο τον R. Rorty. Θα πρέπει όμως να πούμε ότι οι ιδέες που διατυπώνει ο Αμερικανός αυτός φιλόσοφος έρχονται σε πλήρη αντίθεση προς τις σημαντικότερες θέσεις του Πραγματισμού που εισηγήθηκε και θεμελίωσε ο Charles S. Peirce, ο οποίος αναγνωρίζεται πλέον σήμερα στη διεθνή κοινό-

τητα ως η μεγαλύτερη μορφή της Αμερικάνικης φιλοσοφίας, του μεγέθους ενός Leibniz ή ενός Kant.⁷

Πράγματι, η προσεκτική μελέτη της Πραγματιστικής φιλοσοφίας του Peirce, η οποία θα αποτελέσει ιδιαίτερο αντικείμενο μελέτης στο παρόν βιβλίο, αποκαλύπτει έναν φιλόσοφο με πολυσύνθετο και διαρκώς εξελισσόμενο πνεύμα και ταυτόχρονα μία πολυδιάστατη παρουσία στο χώρο του φιλοσοφικού στοχασμού. Η πολυεδρικότητα αυτή του έργου του οδήγησε πολλούς από τους μελετητές του να τονίζουν κάθε φορά μία μόνο από τις πλευρές της φιλοσοφίας του. Έτσι, ο J. Buchler⁸ τον αντιμετωπίζει ως θεωρητικό της λογικής και της μεθοδολογίας, ο Feibleman⁹ ως μεταφυσικό κυρίως φιλόσοφο, ο T. Goudge διακρίνει στο έργο του δύο βασικές και αντιτιθέμενες τάσεις, τη νατουραλιστική και την υπερβατολογική. Ο Ayer¹⁰ τονίζει περισσότερο την εμπειριστική του πλευρά, ενώ ο Freeman¹¹ θεωρεί ότι η αξία του έγκειται στο γεγονός ότι προσπάθησε να συνδυάσει τη μέθοδο του ορθολογισμού με αυτή του εμπειρισμού χωρίς ν' αφήσει ν' απορροφηθεί η μία από την άλλη. Ο Potter,¹² τέλος, πιστεύει ότι ο Peirce ήταν πάνω απ' όλα ένας κοσμολογικός και οντολογικός στοχαστής, ο οποίος συνδύασε την επιστήμη ως μέθοδο και ως αποτέλεσμα με την έλλογη πράξη για να δώσει μία θεωρία της αλήθειας. Παρά το γεγονός όμως ότι τονίζεται κάθε φορά μία κυρίως πτυχή του έργου του Αμερικανού φιλοσόφου, θεωρώ ότι η ορθότερη στάση θα ήταν να πούμε, ότι εκείνο που προσπάθησε να κάνει ο Peirce, όσον αφορά τουλάχιστον τη θεωρία της γνώσης, ήταν να συνδυάσει τη μέθοδο του Ορθολογισμού με αυτή του Εμπειρισμού χωρίς ν' αφήσει να υπερισχύσει καμία από αυτές. Ταυτόχρονα, καθώς προχώρησε στη θεωρία του νοήματος και της επιστημονικής αλήθειας, κατάφερε να συγκεράσει την επιστήμη ως μέθοδο και ως αποτέλεσμα με την έλλογη πράξη, χωρίς καμία από αυτές να προβάλλεται εις βάρος όλων των άλλων. Έτσι, εκείνο που δίνει ιδιαίτερη αξία στο έργο του, όπως παρατηρεί ο Paul Weiss,¹³ «είναι ακριβώς το γεγονός ότι μπόρεσε να διακρίνει την πλούσια και πολυσύνθετη παρουσία της

πραγματικότητας, όπου συνυπάρχουν το συγκεκριμένο με το αφηρημένο, το απλό με το σύνθετο, το χρονικό με το αιώνιο, το γενικό με το ειδικό, το απόλυτο με το σχετικό, το πιθανό με το βέβαιο, παράγοντες που αποτελούν τα στοιχεία μιας σφαιρικής και συνάμα περιεκτικής αλήθειας και πραγματικότητας, να δει ότι η φιλοσοφία δεν είναι μία μόνον άποψη, αλλά η μελέτη αυτού που αγκαλιάζει όλες τις απόψεις».

Στις σελίδες, λοιπόν, που ακολουθούν θα ξεκινήσω με την παρουσίαση των βασικών θέσεων του Πραγματισμού, μέσα από μία ταυτόχρονη προσπάθεια κατανόησης του τρόπου με τον οποίο αναπτύχθηκε το φιλοσοφικό αυτό ρεύμα, ως αποτέλεσμα των ειδικών συνθηκών που επικρατούσαν στο φιλοσοφικό και επιστημονικό χώρο της εποχής του. Στη συνέχεια θα περάσω στην παρουσίαση της Καρτεσιανής γνωσιοθεωρίας, εφόσον η διαμόρφωση της θεωρίας του Πραγματισμού, τόσο του Peirce, όσο και των άλλων συγχρόνων του Πραγματιστών φιλοσόφων, δηλαδή των William James, John Dewey και Georgé Mead, προκύπτει σ' ένα μεγάλο βαθμό από την κριτική που ασκούν όλοι αυτοί οι φιλόσοφοι στην παραδοσιακή ορθολογική φιλοσοφία και πιο συγκεκριμένα στο έργο του Γάλλου φιλοσόφου, René Descartes. Θα ακολουθήσει η παρουσίαση της κριτικής που ασκεί ο Peirce στον Καρτεσιανό Ορθολογισμό και απριорισμό, καθώς και στον Εμπειρισμό, αφού προηγουμένως παρουσιασθούν οι βασικές θέσεις των τριών Βρετανών εμπειριστών φιλοσόφων, John Locke, George Berkeley, και David Hume. Τέλος, αντικείμενο ιδιαίτερου ενδιαφέροντος, θα αποτελέσει η θεωρία του νοήματος του C. S. Peirce, με την οποία προεκτείνεται και παίρνει νέο περιεχόμενο η θεωρία της γνώσης. Εδώ θα μου δοθεί η ευκαιρία να παρουσιάσω την δική μου ερμηνεία της σκέψης του Peirce¹⁴ σε τρεις βασικούς τομείς: τη θεωρία του νοήματος, και τις θεωρίες της αλήθειας και της επιστημονικής έρευνας, ως βασικών συστατικών της απάντησης του Πραγματισμού στο πρόβλημα της γνώσης.

Τέλος, θα πρέπει να σημειώσω, ότι η παρουσίαση και εξέταση όλων των θεωριών με τις οποίες θα ασχοληθώ θα συνοδεύεται

από την παράθεση εκτεταμένων χωρίων έτσι, ώστε να δοθεί η ευκαιρία στον αναγνώστη να γνωρίσει από κοντά τον τρόπο με τον οποίο διατύπωσε τις ιδέες του ο κάθε φιλόσοφος.¹⁵

Σημειώσεις

- ¹ Πύρρων Ηλείος (360-270 π.Χ.), Τίμων (320-230 π.Χ.).
- ² Αρκεσίλαος (315-240 π.Χ.), Καρνεάδης (213-128 π.Χ.).
- ³ Στον 1^ο αι. π.Χ.
- ⁴ Στον 2^ο αιώνα μ.Χ.
- ⁵ William James, *The Meaning of Truth. A Sequel to Pragmatism*. Westport, Connecticut: Greenwood Press, 1971, σ.σ. 184-5 (1^η έκδ. New York, 1909).
- ⁶ A. J. Ayer, *The Origins of Pragmatism*. Oxford: MacMillan, 1968.
- ⁷ Βλ. σχετικά James K. Feibleman, *An Introduction to the Philosophy of Charles S. Peirce*, Cambridge, Massachusetts 1969 (1^η έκδ. 1946), Εισαγωγή σ. XXI. Philip Wiener (ed.), *Charles S. Peirce: Selected Writings*, Εισαγωγή, σ. XVII. I. Lieub, "New Studies in the Philosophy of Charles S. Peirce," *The Review of Metaphysics* 8 (1954): 291-320, σ. 251. R. Bernstein (ed.), *Perspectives on Peirce*, New Haven: Yale Univ. Press, 1965, "Εισαγωγή," σ. V.
- ⁸ Justus Buchler, *Charles Peirce's, Empiricism*, New York, 1939.
- ⁹ James K. Feibleman, ό.π.
- ¹⁰ Ayer, *The Origins of Pragmatism*, ό.π.
- ¹¹ Eugene Freeman, *The Categories of Charles Peirce*, London: Open Court, 1934.
- ¹² Vincent Potter, *Charles S. Peirce, On Norms and Ideals*. The University of Massachusetts Press, 1967.
- ¹³ Paul Weiss, "The Essence of Peirce's System," *The Journal of Philosophy*, 37(1940): 254.
- ¹⁴ Σχετικά με τη φιλοσοφία του C. S. Peirce βλ. Δ. Σφενδόνη-Μέντζου: (1) *Πιθανότητα και τυχαίο στη Φιλοσοφία του C. S. Peirce* (διδασκαρική

διατριβή). Θεσσαλονίκη, 1980. (2) *Η φιλοσοφία του Πραγματισμού του C. S. Peirce: «Πώς να κάνουμε σαφείς τις ιδέες μας»*. Θεσσαλονίκη: Εκδόσεις Σάκκουλα, 1984. (3) «Ο Δυναμικός χαρακτήρας της πραγματιστικής θεωρίας του νοήματος του C. S. Peirce», *Φιλοσοφία* 12 (1982): 359-378. (4) «Η Θεωρία των σημείων του C. S. Peirce: Σημειωτική, Οντολογία, Ερμηνευτική». *Πρακτικά της Ημερίδας της Ε.Φ.Ε. στο Α.Π.Θ.* Θεσσαλονίκη, 1986, σσ. 130-39. (5) "Towards a Potential-Pragmatic Account of C. S. Peirce's Theory of Truth," *Transactions of the C. S. Peirce Society*. Vol. 27 (1991): 27-77. (6) "The Role of Potentiality in C. S. Peirce's Tychism and in Contemporary Discussions in Quantum Mechanics and Micro-Physics." Στο E. Moore (ed.), *Charles S. Peirce and the Philosophy of Science: Papers from the 1989 Harvard Conference*. The University of Alabama Press, 1993, σ.σ. 246-261. (7) "Peirce and Idealism." Στο K. Ketner (ed.), *Peirce and Contemporary Thought. A Collection of Essays by Plenary Session Speakers at the 1989 Harvard Conference*. Texas Tech Univ. Press, 1996. (8) "Peirce on Continuity and Laws of Nature", *Transactions of the Charles S. Peirce Society*, vol. 33 (1997): 591-645. Το όγδοο, ένατο, δέκατο και ενδέκατο κεφάλαιο του παρόντος βιβλίου προκύπτουν κυρίως από τα δημοσιεύματά μου 1, 2, 3, 4 και 5.

- ¹⁵ Τα κείμενα που θα παραθέτω θα είναι σε δική μου μετάφραση, εκτός αν δηλώνεται διαφορετικά.

Κεφάλαιο 1

Η φιλοσοφία του Πραγματισμού και ο Charles S. Peirce

1 Εισαγωγή

Κάθε προσπάθεια να καθορισθεί με ακρίβεια αυτό που ονομάζεται Πραγματισμός οδηγεί στη διαπίστωση, ότι δεν πρόκειται για μια ομοιογενή θεωρία με σαφή όρια. Πρόκειται μάλλον για ένα φιλοσοφικό ρεύμα που γεννήθηκε στην Αμερική στο δεύτερο μισό του 19ου αιώνα και κλείνει στους κόλπους του διάφορες τάσεις με κοινούς μεν κεντρικούς άξονες, που δεν θα μπορούσαν όμως με κανένα τρόπο να ταυτισθούν απόλυτα. Ενδεικτικά μόνον αναφέρω ότι ο Lovejoy¹, σε μία προσπάθεια ταξινόμησης των Πραγματιστικών θεωριών, διακρίνει δεκατρία είδη, ενώ ο W. P. Montague αναφέρεται στους εξής Πραγματισμούς: βιολογικό, ψυχολογικό, οντολογικό, λογικό, παιδαγωγικό. Ο G. Deledalle² πάλι χωρίζει τους Πραγματιστές φιλοσόφους σε δύο βασικές κατηγορίες, τους ‘μαγικούς’ και τους ‘λογικούς’. Στην πρώτη κατηγορία προτείνει την ένταξη του W. James, ο οποίος εφαρμόζει την αρχή του Πραγματισμού στη θρησκευτική πίστη και τη θρησκευτική εμπειρία, του Άγγλου ‘ουμανιστή’ F. S. Schiller και των Ιταλών συγγραφέων, Giovanni Papini και Giuseppe Prezzolini. Στη δεύτερη κατηγορία εντάσσει τους C. S. Peirce, J. Dewey, George Mead και τέλος τους Ιταλούς, Giovanni Vailati και Mario Calderoni. Τέλος, έχει ενδιαφέρον να αναφερθεί εδώ η συμβολική περιγραφή του Πραγματισμού που ο ίδιος ο James:

Ο Πραγματισμός βρίσκεται ανάμεσα στις θεωρίες μας, όπως ο διάδρομος ενός ξενοδοχείου που οδηγεί σε αμέτρητα δωμάτια. Σ' ένα δωμάτιο μπορείς να βρεις κάποιον να συγγράφει μια αθεϊστική πραγματεία, στο διπλανό κάποιον άλλο πεσμένο στα γόνατα να προσεύχεται στο Θεό για να του δώσει πίστη και δύναμη, στο τρίτο, έναν χημικό να παρατηρεί τις ιδιότητες των σωμάτων. Στο τέταρτο, κάποιον φιλόσοφο να επεξεργάζεται ένα σύστημα μιας ιδεαλιστικής μεταφυσικής, στο πέμπτο κάποιον άλλο φιλόσοφο να προβάλλει επιχειρήματα για να αποδείξει την αδυναμία της μεταφυσικής. Όλοι όμως αυτοί οι άνθρωποι κάνουν χρήση του διαδρόμου και όλοι απ' αυτόν πρέπει να περάσουν, αν θέλουν έναν πρακτικό τρόπο για να μπαίνουν ή να βγαίνουν από τα δωμάτιά τους.³

Με τη σύντομη αυτή αναφορά στις παραπάνω ταξινομήσεις των Πραγματιστικών θεωριών, μπορεί κανείς να διακρίνει το μωσαϊκό που συνιστά τον Πραγματισμό, με αποτέλεσμα να αποβαίνει αδύνατη κάθε προσπάθεια να ταυτισθούν οι διάφορες τάσεις και να αναχθούν σε μια ενοποιημένη διατύπωση. Εκείνο όμως που μπορεί να γίνει είναι η αναζήτηση των νημάτων εκείνων που απαρτίζουν το συνδετικό ιστό στην πολλαπλότητα έκφρασης του Πραγματισμού.

Κοινό χαρακτηριστικό, λοιπόν, όλων των Πραγματιστών φιλοσόφων είναι η κριτική στάση απέναντι στις βασικές αρχές της παραδοσιακής φιλοσοφίας και ταυτόχρονα μια στροφή του ενδιαφέροντος στην ανθρώπινη δράση. Η στάση αυτή, θα πρέπει να πούμε, είναι απόρροια των ειδικών συνθηκών που εμφανίζονται στα τέλη του 19ου αιώνα, και συμβάλλουν στη δημιουργία μιας πληθώρας αντιτιθέμενων τάσεων. Είναι, λοιπόν, χρήσιμο να δούμε την κάθε μία από αυτές χωριστά.

2 Οι νέες ιδέες του Πραγματισμού ως απόρροια των επιστημονικών ιδεών του 19ου αιώνα

Στην εποχή που αναπτύσσεται ο Πραγματισμός παρατηρείται κατ' αρχήν μία ραγδαία ανάπτυξη στο χώρο των θετικών επιστημών, όπως λ.χ. στο χώρο του ηλεκτρομαγνητισμού με τη θεωρία του Maxwell, στο χώρο της θερμοδυναμικής με τη διατύπωση της αρχής της εντροπίας, και στο χώρο της Φυσικής με τη θεωρία της κίνησης των αερίων και τη διατύπωση των νόμων του Boyle. Ταυτόχρονα, η συμβολική Λογική γνωρίζει μεγάλη άνθιση, με πρωτεργάτες τους De Morgan, G. Boole και Schroeder και προς το τέλος του 19ου και αρχές του 20ου αιώνα τους G. Frege, G. Peano, B. Russell και A. N. Whitehead⁴. Με την ανάπτυξη όλων αυτών των επιστημών και την κυριαρχία της Νευτώνειας Φυσικής, δημιουργείται ένα έντονα θετικιστικό κλίμα εχθρικό προς κάθε θρησκευτική, ρομαντική ή μεταφυσική στάση.

Με την εμφάνιση της θεωρίας της εξέλιξης του Δαρβίνου, την οποία ενστερνίζεται ένα μεγάλο μέρος της επιστημονικής κοινότητας της εποχής, προκαλείται τεράστια αναστάτωση στο στατικό μοντέλο εξήγησης των έμβιων όντων. Κύρια ιδέα της θεωρίας της εξέλιξης του Δαρβίνου είναι ότι μέσα στο ζωικό βασίλειο δεν υπάρχουν σταθερά είδη, αλλά αυτά ακολουθούν μία εξελικτική πορεία στην προσπάθειά τους να επιβιώσουν μέσα στο περιβάλλον, όπου επικρατεί ο νόμος «της επιβίωσης του καλύτερα προσαρμοσμένου». Η θεωρία αυτή, όπως ήταν φυσικό είχε επιπτώσεις και στο χώρο της φιλοσοφίας, όπου εισήγαγε τις εξής τρεις ιδέες: (1) Η φύση πρέπει να αντιμετωπισθεί δυναμικά και όχι στατικά. (2) Η ανθρώπινη νόηση πρέπει να θεωρηθεί ως μέρος της φύσης. (3) Κατά συνέπεια, θα πρέπει να αντιμετωπίσουμε την ανθρώπινη νόηση ως στοιχείο βιολογικό, και να αντικαταστήσουμε την ιδέα του 'είναι' μ' αυτή του 'γίνεσθαι'.

Με την ανάπτυξη της θεωρίας της πιθανότητας και την υιοθέτηση των στατιστικών μεθόδων από πολλές επιστήμες, όπως η Φυσική, η Χημεία, η Βιολογία, η Κοινωνιολογία, κλονίζεται ανε-